

گزارش یک مورد بیماری پدیکولوزیس در سگ

محمد امین رئیس دانایی^۱، محمد رضا شریعت^{۲*}، تارا رکابدار^۳، فرانہ فروتن مقدم^۲

۱. دکترای حرفه ای دامپزشکی

۲. دانشجوی دکترای حرفه ای دامپزشکی دانشگاه آزاد گرمسار

۳. دانشجوی دکترای حرفه ای دامپزشکی دانشگاه سمنان

Mshariat94@yahoo.com

مقدمه: پدیکولوز یک بیماری پوست و مو است که توسط شپش ایجاد می شود. دو نوع شپش تحت عنوان شپش های گزنده و مکنده سبب آلودگی در سگ ها می گردند. گزارش حاضر به نوعی شپش مکنده با نام *Setosus Linognathus* در سگ تریر ۲ ماهه بوده که شیوع زیادی در سگ ها ندارد. تاریخچه و شرح علایم: *Setosus Linognathus* شپش خونخواری است که سر باریکی دارد و بخش دهانی آن برای سوراخ کردن و مکیدن تکامل یافته و چنگال های آن طوری طراحی شده که می تواند محکم به موهای میزبان بچسبد. تمام سیکل زندگی اش روی بدن میزبان در عرض ۱۴ تا ۲۱ روز کامل می گردد. شپش ها اختصاصی گونه هستند. شپش سگ زنونوز نبوده و به انسان منتقل نمی گردد. شپش های مکنده می توانند سبب خارش شدید، کم خونی و ضعف به خصوص در توله ها گردند. معمولاً ضایعات مستقیم زیادی ایجاد نمی کنند اما ضایعات پانویه ناشی از خارش شدید شامل پایول و کراست امکان دارد دیده شوند. شوره خشک که همراه خارش، پوشش مویی خشک، زبر و خشن و مو ریختگی نیز قابل رویت می باشند و همچنین ممکن است به شکل حاملین فاقد علامت نیز بروز کنند. گزارش موجود مربوط به سگ تریر ۲ ماهه ای بوده که به علت خارش شدید مراجعه کرده بود در معاینه بالینی دقیق این حشرات که به سختی قابل رویت بودند در لابه لای موهای حیوان یافت شدند. پس از بررسی میکروسکوپی شپش مکنده *Setosus Linognathus* مورد تشخیص قرار گرفت. هیچ علایم پوستی در حیوان ایجاد نشدند و تنها نشانی بالینی موجود، خارش شدید و بی قراری و دنبال کردن دم بوده است. پس از کوتاه نمودن موهای حیوان، درمان با ایورمکتین (۰/۲ SC kg/mg) و شستشو با شامپو لیندان هفته ای ۱ بار تا ۳ هفته انجام گردید که سبب بهبودی کامل و از بین رفتن خارش و دفع انگل ها از بدن حیوان گردید. نتیجه گیری: درگیری با شپش به خصوص شپش مکنده در سگ ها شایع نیست. شایع ترین نوع شپش در سگ ها *canis Trichodectes* بوده که نوعی شپش گزنده می باشد. با توجه به نبود علایم پوستی در حیوان مورد نظر و تنها وجود خارش و دشواری در رویت این انگل در لابه لای موها در مراحل ابتدایی درگیری، تشخیص بیماری نیاز به دقت بسیار زیادی دارد. اگر چه این آلودگی به راحتی درمان می گردد اما ممکن است این شرایط اصلاً مورد توجه و ظن دامپزشک قرار نگیرد و در این صورت تشخیص ممکن است بسیار دشوار گردد.

مطالعه تاثیر سوسپانسیون امتنوم غیر خودی در التیام زخم تجربی قرنیه در خرگوش

رویا رضائیان^{۱*}، امینرضا مخملباف^۲، حمیدرضا مسلمی^۳

۱. دانشجوی سال ششم دانشکده دامپزشکی دانشگاه سمنان

۲. دانش آموخته دانشکده دامپزشکی دانشگاه آزاد اسلامی واحد گرمسار

۳. استادیار گروه علوم درمانگاهی دانشکده دامپزشکی دانشگاه سمنان

مقدمه: درمان زخم قرنیه، از دغدغه های همیشگی علم چشم پزشکی است. دلیل این امر نیز به خاطر اهمیت بالای قرنیه در ایجاد و حفظ دید طبیعی می باشد. زخم قلیایی قرنیه واکنش التهابی شدیدتری را نسبت به آسیبهای ناشی از تروما ایجاد می کند. این التهاب شدید می تواند با مهار رشد اپیتلیوم طبیعی منجر به ایجاد فیبروز یا اسکار در سطح قرنیه گردد. روش کار: در روز جراحی، حیوانات با ترکیب دارویی کنامین و زایلازین بیهوش شدند. به منظور ایجاد زخم قرنیه، فیلترهای کاغذی به قطر ۶ میلی متر که در NaOH یک نرمال کاملاً غوطه ور شده بودند، به مدت ۶۰ ثانیه در مرکز چشم و بر روی قرنیه قرار داده شد. پس از برداشت فیلتر، چشم ها به مدت ۲ دقیقه با نرمال سالین شستشو داده شدند. سپس خرگوش ها به صورت رندوم به ۳ گروه تقسیم و در گروههای سه گانه به ترتیب زیر عمل گردید: در گروه درمانی در محل زخم قرنیه یک قطره از سوسپانسیون امتنوم غیر خودی، در گروه استاندارد، از قطرات چشمی سیپروفلوکساسین و آتروپین و در گروه کنترل نیز از نرمال سالین، بصورت سه بار در روز و هر بار یک قطره و به مدت ۱۰ روز استفاده گردید. در ادامه و در روز های ۵ و ۱۰ از هر گروه، ۳ خرگوش به روش انسانی معدوم گشته و پس از تخلیه چشم، عضو در فرمالین ۱۰٪ قرار گرفت. نمونه های اخذ شده از محل جراحی، به آزمایشگاه پاتولوژی ارسال گردید. بحث و نتیجه گیری: بر اساس نتایج هیستوپاتولوژی در روز پنجم، مشخص گردید بین گروه های مورد مطالعه اختلاف آماری معنی داری وجود ندارد ($P \leq 0.05$). بر این اساس و در بررسی های آماری در روز دهم مشخص گردید که بین گروه امتنوم غیر خودی با دو گروه دیگر اختلاف معنی دار بود ($P \leq 0.05$). در حالیکه بین گروه های استاندارد و کنترل اختلاف معنی داری مشاهده نشد ($P \leq 0.05$). نتایج مطالعه حاضر نشان داد، امتنوم باعث تسریع بهبود زخم قلیایی قرنیه در مدل خرگوش در مقایسه با درمان استاندارد و گروه کنترل می شود. تسریع در روند التیام می تواند به خاطر دارا بودن فاکتورهای رشد مورد نیاز جهت تکثیر، تمایز و رشد سلول های اپیتلیال لیمبوس موجود در امتنوم باشد.

کلمات کلیدی: زخم قرنیه، امتنوم غیر خودی، خرگوش